

„Разумнитѣ кротки ще наследятъ земята“. Не казвамъ обикновенитѣ кротки, но разумнитѣ кротки ще наследятъ земята, т. е. ония разумни хора, които иматъ нови разбирания за свѣтлината и топлината. Само тѣзи хора могатъ да бждатъ носители на новия животъ. Великитѣ хора сж минали презъ голѣми изпитания и страдания, докато придобиятъ кротостта. При сегашнитѣ условия на живота почти нѣма кротки хора. Когато нѣкой каже за себе си, че е кротъкъ, ще го пратя на планината въ бурна, тъмна нощъ, самъ да намѣри пжтя си. Ако е кротъкъ, той ще си послужи съ своята свѣтлина: ще отиде и ще се върне безпрепятствено. Кроткиятъ носи свѣтлина въ себе си. Той не се нуждае отъ външна свѣтлина. Казано е за хората: „Вие сте виделина на свѣта“. Значи, за съвременнитѣ хора може да се каже най-много, че сж виделина, но не и свѣтлина. Кроткиятъ човѣкъ е бѣлъ. Той е направенъ отъ такава материя, която привлича свѣтлината отъ пространството, затова свѣти. Страданията, нещастията на хората се дължатъ, именно, на недоимъкъ на вътрешна свѣтлина у тѣхъ. Външната свѣтлина, отъ която се ползватъ всички хора, всички живи същества, предизвиква дразнене на всички сътива, вследствие на което тя носи и животъ, и смъртъ. Свѣтлината, за която Христосъ говори, носи само животъ. Затова, именно, е казано, че само кроткиятъ ще наследи земята. Само кроткиятъ, който носи свѣтлината на живота, ще наследи земята. Той ще бжде господарь, вѣчно ще живѣе на земята. Онѣзи хора, които нѣматъ свѣтлина въ себе си, които не сж кротки, тѣ ще се намиратъ подъ закона на прераждането, ще идватъ на земята, ще заминаватъ отъ земята, отново ще се връщатъ и т. н.

Сега, като слушате да се говори за кроткитѣ, ще кажете, че разбирате тия нѣща, защото сте чели Евангелието, чели сте Деянията на апостолитѣ, познавате донѣкъде Христовото учение. Обаче, и това не е достатъчно. Не е достатъчно само човѣкъ да има опитността на апостолитѣ, или да е видѣлъ Христа, както апостоль Павелъ го е видѣлъ. Като падна отъ коня си, Павелъ запиталъ: „Кой си Ти, Господи?“ — Азъ съмъ Този, Когото ти гонишъ. Павелъ видѣлъ Христа, но това не бѣше достатъчно. Той трѣбваше да учи, да бжде подложенъ на изпитания, за да познае Христа. И следъ това Павелъ казва: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Христа.“ Христосъ казва за себе си, че е кротъкъ и смиренъ по сърдце. Следователно, думитѣ на Павла могатъ да се преведатъ въ следния смисълъ: „Всичко считамъ